

„szívünkben az egyetemes testvériség”

Életige

„Isten nem személyválogató. Ellenkezőleg, kedves előtte bármelyik nép fia, aki féli őt, és igazságot cselekszik.”

(Ap.Csel. 10,34-35)

5

ISTEN NAGYLELKÜ! AZ Ő SZEMÉBEN NEM LÉTEZIK A NÉPEK ÉS NEMZETEK, A NYELVEK ÉS NÉPCSOPTOK KÖZÖTTI MEGOSZTOTSÁG. Ő SZÁMÁRA MINDANNYIAN GYERMEKEI VAGYUNK.

ISTEN MINDENKIT SZERET, KÜLÖNBŐSÉGTEL NÉLKÜL.

Ha Isten így tesz, akkor nekünk, az Ő gyermekeinek is így kell cselekednünk: ki kell tárnunk a szívünket, át kell szakítanunk minden gátat, és meg kell szabadulnunk mindenfajta szolgaságtól.

Igen, ugyanis nem egyszer a megosztottságok **rabszolgái vagyunk** szegények és gazdagok, a különböző nemzedékek, a feketék

és fehérek, a kultúrák és a nemzetek között. Milyen sok **előítélet van bennünk** a bevándorlókkal, a külföldiekkel szemben! Milyen sok közhely terjedt el azokról, aki különböznek tőlünk! Ezekből fakad a bizonytalanság, az identitásunk elvesztésétől való félelem, az intolerancia...

Ha mellettünk áll Isten, aki nem tesz különbséget az emberek között, hogy is ne élesztenék fel szívünkben az egyetemes testvériség érzését?

Ha egyetlen Atya gyermekei vagyunk, ráébredhetünk arra, hogy testvérei vagyunk mindenkinek, akivel kapcsolatba lépünk.

Ha tehát mindannyian testvérek vagyunk, akkor mindenkit szeretnünk kell, a mellettünk lévőkötől kezdve, szüntelenül. Így szeretetünk nem plátói, elvont szeretet lesz, hanem **konkrét szolgálat**.

Olyan szeretet lesz bennünk, amely képes elébe menni másoknak, képes párbeszédet kezdeményezni, azonosulni a másikkal, aki kellemetlen helyzetben van. Magára tudja venni terheit, aggodalmait annyira, hogy a másik úgy érzi, hogy különbözősége ellenére megértették és befogadták őt, és érzi, hogy feltárhatja előttünk az összes kincset, amelyet magában hordoz.

Történt egyszer, hogy...

Mindig voltak nehézségeim az idősekkel, mert távol érzem magamtól a világukat. Nyáron gyakran elmentem a nagymamához, mert a házukban van egy úszómedence is, ahová meghívtam barátaimat is.

Mikor a nagymamához értem, egy gyorsan adtam egy pusztit neki, és már mentem is tovább. Egy nap éreztem belül, hogy nem jó ez így. Jobban kellene szeretnem, eggyé válni vele.

Egyik alkalommal mikor nála jártam, ahelyett, hogy úszni mentem volna, ott maradtam vele. Az életéről kérdezgettem őt.

Érdekes, hogy egyáltalán nem unatkoztam. Beszélgetés után a búcsúpuszi is más volt, mert nagy öröm töltött el.

Nicolás (Chile)